

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν πόρταν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνώσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνιος δρ. 40. Τριμηνιος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γράσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῇ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰανουαρίου 1926

Ἔτος 48ον—Ἀριθ. 7

Ἡ ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

παρηγγέλη ἤδη καὶ κατασκευάζεται ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κουλουρεῆ κατὰ πρόπλασμα τοῦ Λουκά Λούκα, διὰ τὴν ἀστηθὴ ἐντὸς τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου, εἰς τόπον παραχωρηθέντα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου. Ἐκτὸς τοῦ ποσοῦ τῶν 14,000 δραχμῶν, τὸ ὁποῖον ἀπέφερον ὡς τώρα ὁ ὑπὸ τῶν φίλων τῆς «Διαπλάσεως» ἐνεργούμενος Ἐρανος, θὰ χρειασθοῦν ἄλλαι 8,000 τὸ ὀλιγώτερον. Ἡ Διαπλάσις ἐλπίζει ὅτι οἱ ἀπανταχοῦ φίλοι τῆς θὰ φιλοτιμηθοῦν, προσφέροντες ἐκστὸς τὸ κατὰ δύναμιν, νὰ συμπληρώσουν τὸ ποσὸν ἐγκαίρως.

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διαπλάσι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ Τζάκ κοίταζε τὴν κωμικὴ αὐτὴ σιλουέττα, κοίταζε καὶ τὴ σκιὰ τῆς μεγαλωμένη στὸν τοῖχο, — μιὰ σκιὰ ἀκόμα πιὸ κωμικὴ, πού ἔδειχνε ὅλες τὲς ἀσχημιὰς τοῦ ἀράπικου ἐκείνου κεφαλοῦ, τὰ φουσκωμένα χεῖλη, τὰ μεγάλα αὐτιά, τὸ σφαιρικὸ σγουρόμαλλο καὶ πεταχτὸ ἀπὸ πίσω κρανίον.

Ὁ μικρὸς ὑπηρέτης κρέμασε τὸ φανάρι τοῦ στὸν τοῖχο καὶ στάθηκε κατὰ τὸ βάθος, ὀρθὸς, μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ φῶς καὶ μὲ μιὰ παιδικτικὴ ἔκφραση τόσο ἀγαθὴ, τόσο συμπαθητικὴ, πού ἀμέσως ὁ Τζάκ αἰσθάνθηκε γιὰ τὸ φτωχὸ αὐτὸ ἀραπάκι ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη.

Κάθε τόσο, κοίταζε ψηλὰ τὸ ταβάνι μὲ τὰ τζάμια καὶ ἔλεγε:

— Πῶ, τί χιόνι!.. τί χιόνι!..

Ἀξαφνὰ εἶδε καὶ τὰ μάτια τοῦ Τζάκ ἀνοιχτά, νὰ τὸν κοιτάζουν μὲ περιέργεια, μὰ καὶ μὲ συμπάθεια ὀλοφάνερη.

— Μπᾶ! ἔκαμε, τὸ καινούργιο!.. Γιατί ἐσύ, κύριο, κοιμήθηκες ὅχι ἀκόμα;

— Δὲν μπορῶ, ἀποκρίθηκε στενάζοντας ὁ Τζάκ.

— Νὰ στενάζῃ κάνει καλὸ, ὅμα ἔχει λύπη, ἀποκρίθηκε τὸ ἀραπάκι. Ἄν οἱ δύστυχοι δὲ στενάζουν, οἱ δύστυχοι σίγουρα θὰ σκάζουν!..

Μιλώντας ἔτσι, ἔστρωνε μιὰ κουδέρτα στὸ κρεβάτι πού ἦταν δίπλα στοῦ Τζάκ.

— Ἐδῶ κοιμᾶσαι; ρώτησε αὐτός, ἔκπληκτος πού ἔδλεπε ἕναν ὑπηρέτη νάχῃ θέση στὸ ὑπ.ωτήριο τῶν μαθητῶν. Μὰ... δὲν ἔχεις σεντόνια;

— Δὲ χρειάζεται μὲνα σεντόνια. Πετοῖ δικό μου πολὺ μαῦρο.

Αὐτό, τὸ ἀραπάκι τόπε μὲ σιγανὸ γέλιο καὶ ἔτοιμάστηκε νὰ πλαγιάσῃ μισοντυμένο, γιὰ νὰ κρυώῃ λιγότερο. Μ' ἀξαφνὰ στάθηκε, ἔδγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο τοῦ ἕνα φυλαχτὸ ἀπὸ σκαλιστὸ ἐλεφαντόδοντο καὶ τὸ φίλησε μ' εὐλάβεια.

— Τί παράξενο μενταλιόνι! εἶπε ὁ Τζάκ.

— Ὅχι μενταλιόνι, ἀποκρίθηκε τὸ ἀραπάκι. Εἶναι τὸ γκρι-γκρί μου!

Κι' ἐπειδὴ ὁ Τζάκ δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ γκρι-γκρί, ὁ ἄλλος τοῦ ἐξηγήσεως πῶς ἔτσι λεγόταν κάθε πρᾶγμα πού φέρνει γούρι, εὐτυχίαν. Ἡ θεὰ τοῦ ἡ Κερικά τοῦ τὸ εἶχε χαρίσει ὅταν ἐφύγε ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ, ἡ θεὰ τοῦ πού τὸν εἶχε μεγαλώσει καὶ πού ἔλπιζε νὰ πάῃ μιὰ μέρα νὰ τὴν ξαναδρῇ.

— Ὅπως ἐμένα ἡ μαμμά μου, εἶπε

ὁ μικρὸς Μπαρανσὺ, στενάζοντας πάλι: Σώπασαν μιὰ στιγμὴ. Καθένας σολογιζόταν τὴν «Κερικά» τοῦ. Ὑστερὰ ὁ Τζάκ ρώτησε:

— Εἶναι ὁμορφος ὁ τόπος σου;... Εἶναι μακριά;.. Πῶς τὸν λένε;

— Δαχομέτη, ἀποκρίθηκε τὸ ἀραπάκι.

Ὁ Τζάκ ἀνασηκώθηκε στὸ στρώμα τοῦ ζωηρά.

— ὦ, ἔκαμε, μὰ τότε σὺ θὰ τὸν γνωρίζεις!.. Μὴν ἦρθες μαζί τοῦ στη Γαλλία;

— Μὲ ποιο;

— Μὲ τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότητα... ξέρεις... τὸ διάδοχο, τὸ βασιλόπουλο τῆς Δαχομέτης.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀποκρίθηκε ἀπλὰ τὸ ἀραπάκι.

Ὁ Τζάκ τὸν κοίταξε κατάπληκτος. Βασιλόπουλο!.. αὐτός, ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, πού τὸν εἶχε ἰδῇ νὰ γυρίζῃ

ἐλθιμέρα μὲ μιὰ σκούπα ἢ μ' ἕναν κουβά, πού σερβίρησε στὸ τραπέζι καὶ ἔπλυνε ὅστε-ρα τὰ ποτήρια!..

Ὅστοςο τὸ ἀραπάκι τὸ εἶχε πει σοβαρά. Τὸ πρόσωπό τοῦ εἶχε πάρει μιὰ πολὺ θλιβερὴ ἔκφραση καὶ τὰ μάτια τοῦ, ἀκίνητα, λές καὶ κοίταζαν μακριά, πολὺ μακριά, πρὸς τὰ περασμένα ἢ πρὸς μιὰ χαμένη πατρίδα...

Ἦταν πού δὲ φοροῦσε πιά τὸ κόκκινο γιλέκι τοῦ δούλου; ἦταν ἀπὸ τὴ μαγεία πού ἔχει πάντα ἡ λέξη «βασιλόπουλο»; Μὰ τὸ ἀραπάκι αὐτό, καθὼς καθόταν τώρα στὸ

«Καὶ νὰ πῶς κατάνησε ὁ διάδοχος...»

κρεβάτι του, με γυμνό το λαιμό, με το πουκάμισο μισανοιγμένο στο στήθος, όπου έλαμπε το ελεφάντινο φυλαχτό, έπαιρνε για τον Τζάκ μιάν άλλη όψη, ένα γόητρο, μιά περίεργη επίβολη...

— Μά πώς γίνεται; ψιθύρισε, συνοψίζοντας μ' αυτή την ερώτηση όλες τις απορίες της ημέρας του.

— Γίνεται... γίνεται... αποκρίθηκε το άραπάκι.

Κι' έδρησε άξαφνα για να δούση το φανάρι:

— Κύριο Μορονόλ θυμώνει, άμα το Μαντού άφίνει άναμμένο φώς...

— Έπειτα έσπρωξε το κρεβάτι του πιδ κοντά στον Τζάκ.

— Έσ' όχι νυστάζει, το έλεγε. Έγώ όχι νυστάζω, ποτέ, άμα μιλώ για Δαχομένη. Άκουσε.

Και κεί, στον σκοτεινό πιά θάλαμο όπου έλαμπαν τάσπρα του μάτια, το άραπάκι άρχισε τη θλιβερή του ιστορία.

Λεγόταν Μαντού, με τόνωμα του πατέρα του, του δοξασμένου πολεμιστή Ράκ-Μαντού-Γκεζό, ενός από τους πιδ τρανούς βασιλιάδες των μακρινών έκλεινων τόπων που βγάζουν το χρυσάφι και το έλεφαντόδοντο. Η Γαλλία, ή Αγγλία, ή Ολλανδία του έστελναν δώρα πολύτιμα. Είχε κανόνια, στρατιώτες όπλισμένους με τουφέκια, — όχι μόνο με σάτες, — κοπάδια από έλέφαντες πολεμικούς, δυο σαντάγματα από Άμαζόνες κι' ένα πλήθος μουζικάντες και χορευτές. Το παλάτι του ήταν άπέραντο, στολισμένο με κομμένα κεφάλια, που τα κάρφωναν στην πρόσοψη ύστερα από τη μάχη ή τις θυσίες. Ο Μαντού είχε μεγαλώσει μέσα σ' αυτό το παλάτι, όπου ο ήλιος έμπαινε από παντού και ζέσταινε σά φωτιά τις πλάκες και τις άπλωμένες φάβες. Η θεία του ή Κερικά, ή άρχιστρατήγισσα των Άμαζόνων, τον έφρόντιζε και, από μικρό, τον έπαιρνε μαζί της στις έκστρατείες της.

Τι όμορφη που ήταν ή Κερικά, ψηλή και δυνατή σαν άνδρας, μ' ένα γαλάζιο πουκάμισο σφιγμένο στη μέση, με χάντρινα βραχιόλια στα μπράτσα και στα πόδια, με τη σάτσα στη ράχη, με τις κρεμασμένες από τη ζώνη της άλογοουρές και με δυο κερατάκια άντιλόπης στο κεφάλι, που σχημάτιζαν μισοφέγγαρο σαν της Άρτεμης!

Και τί μάτι, τί χέρι, για να έφερριζώνη ένα χαυλιόδοντο ή για ν' άποκεφαλίζη μονοκοπανιά έναν Άχαντή! Μά όσο τρομερή κι' αν ήταν σίς ώρες της ή Κερικά, για το μικρό της Μαντού ήταν πάντα καλή, του χάριζε κομπολόγια από κεχριμπάρι και κοράλλι, μεταξωτές ζώνες χρυσολέντες κι' ένα σωρό κοχύλια που είναι το νόμισμα του τόπου. Ως και μιά μι-

κρή επιχρυσωμένη καραμπίνα του είχε χαρίσει, δώρο της βασιλίσσας της Άγ-γίας, κι' ο Μαντού τη μεταχειριζόταν, όταν ακολουθούσε τη θεία του στα μεγάλα κυνήγια, μέσα σ' άπέραντα δάση, που τα δέντρα τους ήταν περιπλεγμένα με κισσούς.

Τά δάση αυτά ήταν τόσο πυκνά, που ο ήλιος δεν έσχωρούσε καθόλου και, κάτω από τους πράσινους θόλους, τα βήματα άντηχούσαν όπως μέσα σ' έκκλησιά. Έφεγγε όμως και τα πελώρια λουλούδια, οι ώριμοι καρποί και τα πολύχρωμα πουλιά άστραφταν σαν πολύτιμα πετράδια.

— Ω, τί όμορφα που θάταν εκεί! έκαμε θαμπωμένος ο Τζάκ στο σημείο αυτό της ιστορίας.

— Ω, ναί! πολύ, πολύ όμορφο! είπε ο Μαντού.

Και παίρνοντας περισσότερο θάρρος από την προσοχή του «καινούργιου», έξακολούθησε.

Τη νύχτα, τα δάση άλλαζαν όψη.

Άναδαν μεγάλες φωτιές, για να μύην πλησιάζουν την κατασκήνωση των κυνηγών τα θηρία και τάργρια, που άκουγόνταν να ουρλιάζουν δλόγυρα, από μακριά. Μά και τα πουλιά άντηχούσαν στα κλαδιά τους κι' οι νυχτερίδες, βουδές και μαυρές σαν το σκοτάδι, περνούσαν μεσ' από τη φωτιά που τις τραβούσε, και μαζεύονταν όλες σ' ένα πελώριο δέντρο, όπου άκίνητες και κολλημένες ή μιά στην άλλη, έμοιαζαν με παράξενα φύλλα ξερά.

Με τη ζωή αυτή του υπαίθρου, των περιπετειών και των κινδύνων που ζούσε το βασιλόπουλο από μικρό, είχε γίνει εύρωστο, γερό, ικανό σε κάθε λογής γύμνασμα, και μεταχειριζόταν το σπαθί, το τσικούρι και το τουφέκι σε ήλικία που άλλα παιδιά δεν έχουν ξεκολλήσει ακόμα άπ' τη ποδιά της μαμάς τους.

Ο βασιλιάς Ράκ-Μαντού-Γκεζό καμάρωνε το διάδοχό του. Φαίνεται όμως πως δεν άρκει, ούτε για ένα μαύρο βασιλόπουλο, να ξέρη πως φυτεύουν μιά σφαίρα στο μάτι του έλέφанта. Πρέπει, άλίμονο! να ξέρη και να διαβάξη τα βιβλία των άσπρων ανθρώπων και να γράφη ακόμα σαν κι' αυτούς. Άλλοιότικα πως θα τους πουλάη τη χρυσόσκονή του; Θα τον γελούν και στο παζάρι και στο καντάρι.

Βέβαια και στη Δαχομένη μπορούσε να βρεθί ένας άσπρος δάσκαλος για το βασιλόπουλο. Άγγλοι και Γάλλοι εκεί άλλο τίποτα! Όταν όμως ήταν μικρός ο βασιλιάς Ράκ-Μαντού-Γκεζό, ο πατέρας του τον είχε στείλει να σπουδάση σ' ένα πολιτεία που την έλεγαν Μασσαλία, στην άλλη άκρη του κόσμου. Και το ίδιο ήθελε να κάμη

κι' αυτός για τον άγαπημένο του γιό. Ά, τί λύπη, τί άπελπισία για το βασιλόπουλο, όταν υποχρεώθηκε να φύγη το σπαθί του, την καραμπίνα του, όλα του, και νακολουθήση «το κύριο» Μπονφίς, ένα άσπρο έμπορο, που έφευγε κάθε χρόνο με τη χρυσόσκονη που έκλεβε άπ' τους δύστυχους, τους άγράμματος μαύρους!

Άλλά έπρεπε να κάμη υπομονή. Άδριο θα γινόταν βασιλιάς, θα έξουσίαζε τις Άμαζόνες του πατέρα του, τα χωράφια του, τα παλάτια του, τα χρυσάφια του, τα κοράλλια. Για νάχη δικά του όλ' αυτά τα πλούτη, έπρεπε να το άξίξη, έπρεπε να μπορή να τα υπερασπισθί σε μιάν ανάγκη. Ένας βασιλιάς έχει βέβαια περισσότερες χάρες και χαρές από τους άλλους ανθρώπους, μά και περισσότερους κόπους. Αυτό ο Μαντού το άναγνώριζε.

Στην άναχώρησή του έγειναν μεγάλες γιορτές και θυσίες στα φετίχ, τους θεούς της θάλασσας. Και την τελευταία στιγμή, ενώ σαλπάριζε το βαπόρι, ο δήμιος κουδάλιζε στην παραλία δεκαπέντε αϊχμάλωτους Άχαντήδες, που τα κομμένα τους κεφάλια έπεσαν με κρότο σε μιά πελώρια χάλκινη λεκάνη.

— Μάννα μου! έκαμε έδω ο Τζάκ. Και κουκουλώθηκε άπ' το κεφάλι.

Δεν ήταν βέβαια τόσο καθησυχαστικό νάκούη τέτοιες φοβερές ιστορίες και μάλιστα από τον ίδιο τους τον ήρωα... Εύτυχώς που ο Μαντού, βλέποντας τη συγκίνηση του άκροατή του, έπαψε να μιλή για τις «γιορτές» της Δαχομένης και πετάχτηκε άμέσως στο Λύκειο της Μασσαλίας.

Ά, τί σκυθρωπό, τί μελαγχολικό που ήταν και το Λύκειο έκείνο, με τους μαύρους τοίχους και τα σαθρά θρανία στην τάξη, όπου έδλεπες σκαλισμένα με σουγιά τα όνόματα των μαθητών!... Και τί σάλες άναψυχής έκείνες, και τί αύλη για παιχνίδια, και τί θάλαμοι για ύπνο! Όλα φαινόταν στενόχωρα, ψυχρά, σκοτεινά, άπαίσια στο μαύρο βασιλόπουλο, το μεγαλωμένο στα ξέφωτα, στα μισχόβολα δάση και στα ήλιοπλημμύριστα παλάτια της πατρίδας του.

Τίποτα δεν του άρεσε, τίποτα δεν τον διασκέδαζε κεί μέσα. Ένα μόνο πράγμα έκανε την καρδιά του να πάλλη: το τύμπανο που χτυπούσε τις ώρες του γεύματος, του διαλείμματος, του ξυπνήματος και του ύπνου. Αυτό μάλιστα, κάτι του θύμιζε...

Είχε, στην άρχή, και τις μέρες που έβγαине έξω. Άλλά γρήγορα τις στερήθηκε. Κι' ίδου γιατί!

Κάθε φορά που «το κύριο» Μπονφίς πήγαινε και τον έπαιρνε για περίπατο, ο Μαντού τον τραβούσε προς το λιμά-

νι. Του άρεσε πολύ να τριγυρίζη εκεί, άνάμεσα στα έμπορεύματα που ξεφόρτωναν, και που πολλά έρχόνταν από τη μακρινή του πατρίδα. Τα μεγάλα βαπόρια που κάπνιζαν και, μ' όλη τους την άκίνησία, φαινόταν κιόλα σαν να ταξιδεύουν, ή κανένα μεγάλο ιστιοφόρο με άτλωμένα τα πανιά, τον σκανδάλιζαν, του μιλούσαν για ταξίδι, για γυρισμό, γι' άπελευθέρωση.

Στεκόταν όρθιος ώρες, να κοιτάξη κανένα φουσκωμένο πανί που έφευγε προς τη δύση σαν φτερούγα γλάρου, ή κανέναν καπνό, άνάλαφρο σαν του τσιγάρου, που φαινόταν νακολουθί τον ήλιο και να χάνεται μαζί του στον όρίζοντα. Όλη την ώρα του μαθήματος, — βρά, βέ, βη, βι, βό, βυ, βώ, — αυτά τα πλοία συλλογιζόταν ο Μαντού. Ήταν ή εικόνα του γυρισμού του στη χώρα του φωτός. Ένα τέτοιο πουλί, έλεγε, τον είχε φέρει κι' έν' άλλο θα τον ξαναγύριζε.

Μαυτή την επίμονη ιδέα, που τον έκανε να βλέπη παντού θάλασσα, το σκασε μιά μέρα από το σχολείο και κρύφτηκε σ'άμπάρι ενός καρδιού. Τον ξετρύπωσαν, τον ξαναγύρισαν, το ξανάσκασε. Κι' αυτή τη φορά με τόση πονηριά, ώστε δεν κατάλαβη την παρουσία του στο πλοίο παρά όταν ήταν πιά σ'άνοιχτά. Άλλο παιδί, θα το κρατούσαν βέβαια στο πλοίο μά όταν έμαθαν πως ήταν ο Μαντού, το βασιλόπουλο, ο πλοίαρχος, με την έλπίδα μιάς γενναίας άμοιβής, τον γύρισε εύθις στη Μασσαλία.

Από τότε πιά τον έπιτηρούσαν, τον είχαν σ' φυλακισμένο. Κι' όμως έξακολούθησε να τους ξεγελά, να τους φεύγη και να χώνεται σε κάθε πλοίο που έδλεπε έτοιμο γι' άναχώρηση.

(Άκολουθεί)

Η ΛΕΥΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Στα δόλεια ντυμένη ή πολιτεία σήμερα ξύπνησε. Παντού ή λευκότη ξεχυμένη. Σίς στέγες όλων των σπιτιών τις άνάλαφρες τουφές του έχει άπλώσει το χιόνι. Κι' ακόμα στών γυμνών δέντρων τα κλαδιά, τ' άνθια του Βορρά άνθισαν κι' αυτά, ώ, με τί χαρά! Ξεγελιόντας πως μιά καινούργια Άνοιξη λευκή, όχι πράσινη τώρα, έχει φτάσει!

Στα δόλεια ντυμένη ή πολιτεία σήμερα ξύπνησε. Άπ' τις ψηλές, μαδιές βουνοκορφές, με το βορριά την κρύα πνοή φερμένο, το χιόνι είδε την ρυπαρή πολιτεία κάτω και ήλθε να την ξεγνήσει με τη λευκότη του. Και βιάζεται, βιάζεται πολύ—γι' αυτό άπ' το πρωί πέφτει τόσο πυκνό—όλα να τα σκεπάσει, τον κάθε ρύπο, την κάθε άσκήματα της πολιτείας να κρύψει. Σε λίγο ο ήλιος, μεσ' άπ' τα νέφη που τον

κρύβουν, γελαστός θα προβάλλει κι' αυτό, ντροπαλό στην άγνότη του και λιγόζωο έτσι ως είναι, θα δούσει, θα λυώσει...

Στα δόλεια ντυμένη ή πολιτεία σήμερα ξύπνησε. Κι' έχει τη χαρά των νυχτιάτικων όνειρων στην όψη της άκόμε: πως ο Άγγελος της άγάπης κοντά της έπέρασε κι' αυτή γοητευμένη, το δρόμο του στα δόλεια έστρωσε, άνάλαφρα να περάσει.

Παντού λοιπόν το λευκό ξεχυμένο. Για να μιλήσει με την άσπιλη άγνότη σε κάθε ψυχή για να καθάριση, να ξεγνήσει την πολιτεία, την κάθε άσκήματα να διώξει. Και πάνω στην άτέλειωτη αυτή λευκότη, τα μάτα γαλήνια άναπαύονται, οι στοχασμοί την άγνότη του παίρνουν και σ' όλους και σ' όλα και παντού ζή ή άίστηση του ώραιου και του άγνου.

Στα δόλεια ντυμένη ή πολιτεία σήμερα ξύπνησε. Κι' όπως — Κυριακή σήμερα — οι καμπάνες τον όρθρο κτυπούν, μ' ένα στοχασμό, με την ίδια

βουδή άναμνή, οι φτωχές λυπημένες ψυχές προσμένουνε κάτι.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Λαμποκοπούν κατάκορφα των άστεριών οι νύτες κι' οι άσβεστες μνήμες, οι Ιλαρές, με τους επτά πλανήτες.

Και παραβαίνοντας γοργά τόνα με τ' άλλο άστέρι, με παραστέκουν συντροφιά σ' έλεητικό νυχτέρι.

Σά φούχτα, που σφαλα ένα φώς, — μιά βαθούλη καμάρια κλειεί ένα κερί που όρέγεσαι, ψυχή μου — ταξειδιόρα...

Στην κούφια μαρμαρόπετρα του δρόμου, τη σκαμμένη, της ένορίας το είκόνισμα σε φέγγει και σ' εύφραίνει,

Που ή χριστιανή ένορίτισσα τον άσπρο κόμπο λύνει, σταυροκοπιέται, άσπάζεται και ρίχνει έλεημοσύνη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Φυσικά, αν το σπίτι αυτό ήταν μέσα στην πόλη, ο κόντε-Πίπης δεν θα φοβόταν τόσο να βγαίνη. Άλλά τόσο μακριά που καθόταν, εκεί-έξω, στην έρημιά, με το δικίο του ο άνθρωπος πήρε τα μέτρα του. Και, καθώς είπαμε, δεν έβγαине ούτε νύχτα ούτε μέρα.

Άναγκάστηκε έτσι νάφήση όλες του τις συνήθειες. Ούτε τον τακτικό του περίπατο έκανε πιά ως το Κάστρο, ούτε στη Λέσχη των Φλυάρων πήγαινε,

αν και ήταν τακτικό μέλος, να παίξη όπως άλλοτε πρέφα με το φίλο του, τον κ. άπόστρατο συνταγματάρχη Λεοντή Παρά κλεισμένος στην «Άδρα» του, — έτσι όνόμαζε το έξοχό του σπίτι, που είχε άφθονο άέρα, αν και όχι τόσο καθαρό από τα γειτονικά ταμπάκια, — καταιγινόταν όλημέρα να διαβάξη, να γράφη, να κλαδέυη, να ποιή. Ναός-ναός έπαιρτε στο κορβέτι του. Ούτε έβλεπε άνθρωπο κανένα. Γιατί ποιος θα πήγαινε τώρα να του κάνη επίσκεψη στην «Άδρα», με κίνδυνο νάπανθήση την Άράπα;

Άχ, αυτή ή Άράπα! Όλα τα κακά εξατίας της!...

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΝΟΜΠΕΛ

Αγαπητοί μου,

ΤΑ περιοδικά, στις εφημερίδες, γίνεται λόγος αὐτὸν τὸν καιρὸ γιὰ τὸ βραβεῖο Νομπέλ. (Νόμπελ τὸ λένε συνήθως, ἀλλὰ Νομπέλ εἶναι τὸ σωστό.) Καὶ γίνεται λόγος γι' αὐτὸ τὸ βραβεῖο, γιατί βγήκε στὴ μέση ἡ ἰδέα ἐπὶ εἶναι καιρὸς νὰ τὸ πάρῃ καὶ κάποιος δικός μας, γιὰ νὰ κοουβή, νὰ τιμηθῇ κ' ἡ Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία. Ἐνὰς φίλος μας λοιπὸν μὲ ρωτᾷ τί εἶναι αὐτὸ τὸ Νομπέλ ποὺ τὸ ἀκούει τώρα παντοῦ. Καὶ θὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειά του, ποὺ τὴν ἔχουν βέβαια κ' ἄλλοι πολλοί.

Ὁ Ἀλφρέδος Νομπέλ, ὁ ἀθλοθέτης, γεννήθηκε στὴ Σουηδία τὸ 1832 καὶ πέθανε τὸ 1895. Μεγάλος χημικός, σὲ ἡλικία 36 ἐτῶν ἐφεύρε τὴ *δυναμίτιδα* κ' ἀπόκτησε παγκόσμια φήμη καὶ πλοῦτο μυθικό. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐφεύρεσή του αὐτὴ, ὥρλησε τάχα τὴν ἀνθρωπότητα ἢ τὴν ἐδλάψε;... Ἀλήθεια, ἡ *δυναμίτις* εἶναι μιὰ ἐκρηκτικὴ ὕλη ποὺ τὴ χρησιμοποιοῦν καὶ γιὰ ἐργα εἰρήνης, πολιτισμοῦ, προόδου: λατομεῖα, μεταλλεῖα, ὁδοποιεῖες, σιδηρόδρομους, σήραγγες, χίλια δὺό. Ἀλλὰ περισσότερο τὴν χρησιμοποιοῦν στοὺς πολέμους. Εἶναι ἡ ἐκρηκτικὴ ὕλη ποὺ προξενεῖ τίς μεγαλύτερες καταστροφές. Κι' αὐτὴ ἦταν πάντα ἡ ἀμφιβολία κ' ἡ τύψη τοῦ μεγάλου χημικοῦ: ὥρλησε ἢ ἐδλάψε;... Θέλουν λοιπὸν νὰ πουν, ἐπὶ γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸ ποὺ ἴσως ἔκαμε καὶ νὰ ξαλαφρώσῃ τὴ βαρεῖά του συνείδηση, ἀποφάσισε νὰ κάμῃ κ' ἓνα καλὸ, ἓνα μεγάλο καλὸ καὶ βέβαιο: Νάφηση μετὰ θάνατο ὅλη του τὴν περιουσία, — σαρανταπέντε ἑκατομμύρια, ποὺ τὰ εἶχε κερδίσει ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσή του, — γιὰ νὰ βραβεύονται, νὰ μνημονεύονται καὶ νὰ ἐπαινεῖται καλὴτερα γιὰ τὸν πολιτισμὸ, γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου. Κι' ὥρυνε ἐξῆς ἐτήσια βραβεῖα: ἓνα τῆς Χημείας, ἓνα τῆς Φυσικῆς, (αὐτὰ νὰ δίδονται ἀπὸ τὴ Σουηδικὴ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν), ἓνα τῆς Ἱατρικῆς (ἀπὸ τὴν Ἰνστιτούτο Καρολίν τῆς Στοκχόλμης), ἓνα τῆς Λογοτεχνίας (ἀπὸ τὴν Λογοτεχνικὴ Ἀκαδημία τῆς Στοκχόλμης). Ἐνὰ τῶν Τεχνῶν κ' ἓνα τῆς Εἰρήνης (ἀπὸ πέντε μέλη τῆς Νορβηγικῆς Βουλῆς). Οἱ τότε τῶν 45 ἑκατομμυρίων θὰ ἦσαν 1,260,000 φράγκα. Ἀπ' αὐτὰ ἔδωσαν 60,000 γιὰ τὰ ἐξόδια τῆς διαχείρισης καὶ τὸ ὑπόλοιπο θὰ μοιραζόταν στοὺς ἐξῆς Ἀριστεῖς τοῦ χρόνου. Ὁ παίρνει δηλαδὴ καθένας ἀπὸ 200,000 φράγκα, μαζὶ μὲ τὸ δίπλωμα καὶ μ' ἓνα

μεγάλο, χρυσό, καλλιτεχνικότατο μετάλλιο. (Τὸ μετάλλιο αὐτὸ ἀπὸ τὴν μιὰ ὀψὲς ἔχει τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀλφρέδου Νομπέλ, κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη μιὰ συμβολικὴ παράσταση σχετικὴ, π: χ: τὸ Λογοτεχνικὸ ἔχει τὴν Ποίηση, τὸ Ἱατρικὸ τὴν Ὑγεία, καὶ καθέξῃς, μὲ διαφορὰ ρητά.)

Ὁ Νομπέλ πέθανε, ἄτεκνος, τὸ 1895, ἀλλὰ χρειάστηκαν πέντε χρόνια ὥς νὰ τελειώσῃ ἡ δίκη τῶν συγγενῶν του, ποὺ ἤθελαν νὰ ρίξουν τὴ διαθήκη καὶ νὰ μοιραστοῦν αὐτοὶ τὴν περιουσία, — τί εὐγενικοὶ ἄνθρωποι! πεντάρια δὲν ἔδιναν γιὰ τὴ μνήμη καὶ γιὰ τὴν... τύψη τοῦ μπάρμπα τους! — κ' ὥς νὰ συγκεντρωθοῦν στὰ χέρια τῆς διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς τὰ ἑκατομμύρια. Ἔτσι ἡ λειτουργία τοῦ βραβεῖου Νομπέλ ἄρχισε μόλις τὸ 1901, σταμάτησε δὺό-τρία χρόνια ἐξαιτίας τοῦ πολέμου, ἐξακολούθησε κ' ἐξακολουθεῖ. Ὡς τώρα τὸχουν πάρει καμμιά εἰκοσαριά ἐξοχοὶ ἐπιστήμονες, καὶ πολιτικοί, κ' ἄλλοι τόσοι σχεδὸν λογοτέχνες, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον. Κι' ἐπειδὴ ἡ Ποίηση πάντα ἐνδιαφέρει περισσότερο, — ἄλλωστε γιὰ τὸ Λογοτεχνικὸ Νομπέλ γίνεται κ' ἐδῶ τώρα λόγος, — ἰδοὺ ὁ κατάλογος τῶν βραβευμένων αὐτῶν λογοτεχνῶν:

Πρῶτος, τὸ 1901, τὸ πήρε ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς ποιητὴς Σουλλὺ-Πρυντόμ, ποὺ ἓνα μικρὸ ποιήμα του, τὸ «Ραγισμένο Βάζο», εἶναι γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμον. Τὸ 1902, τὸ πήρε ὁ Γερμανὸς ἱστοριογράφος Μόμμεσεν, ποὺ ἡ περιήγησις «Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας» του θεωρήθηκε ἔργο λογοτεχνικόν. — 1903, ὁ Νορβηγὸς δραματικὸς Μπιόρνσον, ποὺ πολλὰ ἔργα του ἔχουν μεταφραστῇ κ' ἐλληνικά. — 1904, ὁ Φρειδερίκος Μιστρὰλ, ὁ Προδονγινανὸς ποιητὴς (Γάλλος κ' αὐτός), ποὺ ἔχει γράψῃ τὴ «Μιρέϊ», καὶ ὁ Ἰσπανὸς δραματικὸς Ἐτσεγαραν, συγγραφέας τοῦ κ' ἐδῶ γνωστοῦ «Μεγάλου Γαλεότου». — 1905, ὁ Πολωνὸς μυθιστοριογράφος Ἐρρίκος Σιέγκεντιτς, ὁ συγγραφέας τοῦ «Κδδ-Βάντις». — 1906, ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς Καρντούτσι, ὁ κλασσικὸς, ποὺ πέθανε μάλιστα τὸν ἴδιον χρόνον, πρὶν προφτάσῃ νὰ πάρῃ τὰ χρήματα καὶ τὰ δῶσημα. — 1907, ὁ μέγας καὶ πολὺς Ἀγγλος μυθιστοριογράφος Κίπλινγκ. — 1908, ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Ὀυκέν. — 1909, ἡ γνωστότατη καὶ σὲ μᾶς Σουηδὴ Σέλιμα Λαγκερλέφ, ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ τὸ πήρε ὡς τώρα. — 1910, ὁ Γερμανὸς μυθιστοριογράφος Παῦλος Χάϋζε. — 1911, ὁ Βέλγος Μαίτερλικ, ὁ πασίγνωστος δραματικὸς ποιητὴς καὶ φιλόσοφος. — 1912, ὁ Γερμανὸς Χάουπτμανν, ὁ ἐξοχος δραματικὸς τῶν «Ἰφαντῶν» καὶ τοῦ «Ἀμαζᾶ Ἐνσελ». — 1913, ὁ Ἰνδὸς Ταγκόρ, ποὺ θεωρεῖται σήμερα ὁ μεγαλύτερος λυρικὸς ποιητὴς

τοῦ κόσμου καὶ πολλὰ ποιήματά του ἔχουν μεταφραστῇ καὶ στὴ γλώσσα μας.

Τὸ 1914, μὲ τὴν ἐκρηξὴν τοῦ παγκοσμίου πολέμου, δὲν ἔγινε ἀπονομή. Τὸ 1915, τὸ πήρε ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Ρομάν Ρολλάν, ὁ συγγραφέας τοῦ δεκατόμου «Ζὴν Κριστόφ». Τὸ 1916, ὁ Σουηδὸς Γκέεργσταμ, ὁ γνωστὸς μας, ποὺ ἔγραψε τὸ «Βιλλίο τοῦ Μικροῦ Ἀδελφοῦ» καὶ «Τὰ γοράκι μας». — 1917, ἔως 1919 δὲν ἔγινε πάλι ἀπονομή. Καὶ τὸ 1920 τὸ βραβεῖο μοιράστηκε μεταξὺ τοῦ Ἑλβετοῦ ποιητοῦ Κάρελ Σπύτλερ καὶ τοῦ Νορβηγοῦ μυθιστοριογράφου Κνουτ Χάμσουν, τοῦ συγγραφέα τῆς «Πείνας» καὶ τῶν «Μυστηρίων». — 1921, τὸ πήρε ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ἀνατόλ Φράνς, ὁ μεγαλύτερος πεζογράφος τῆς σύγχρονης Γαλλίας. — 1922, ὁ ἀγνωστος σὲ μᾶς Ἰσπανὸς δραματικὸς Μπενανέντε. — 1923, ὁ Ἰρλανδὸς ποιητὴς Γέιτς Μπάτλερ καὶ τὸ 1924 ὁ Πολωνὸς μυθιστοριογράφος Λαδίσλαος Ρέιμοντ.

Στὸν κατάλογο αὐτὸν θὰ προστεθῇ ἄραγε καὶ κανένας δικός μας; Γιὰ τώρα γρήγορα, δὲν ξέρω. Πάντα ὅμως, μιὰ μέρα, θὰ τιμηθῇ ἔτσι κ' ἡ Ἑλλάδα, ποὺ ἡ Λογοτεχνία της τὸ ἀξίζει.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ βαπόρι σάλεψε ἐλαφρὰ κ' ἔπε- κράτησε μεγάλη κίνηση παντοῦ. Ἀκού- σε φωνές:

— Φεύγουμε! Ξεκινήσαμε!

Πετάχτηκε χαρούμενος ἀπὸ τὸ κρεβ- δάτι του, στάθηκε μπρὸς σ' ἓνα φεγγίτη κ' εἶδε γοητευμένον τὸ μῶλο νὰ φεύγει. Ἐμεινε ἐκεῖ κάμποση ὥρα, νὰ βλέπῃ τὸ μῶλο ν' ἀπομακρύνεται καὶ τὸ πέλαγος νὰ μπαλῇ ἀνάμεσα στὸ πλοῖο καὶ στὴ στεριά. Ἐκεῖ-κάτω, οἱ ἄνθρωποι ποὺ κουνούσαν τὰ μαντήλια, μίκραιναν ἐλοένα. Οἱ τιναχμοὶ τῆς μηχανῆς γινόνταν ἐλοένα καὶ πρὶν γρήγοροι, πρὶν ρυθμικοὶ καὶ ἓνα σιγανὸ σά- λεμα τοῦ σκάφους μαρτυροῦσε πὺς εἶχαν ἀφίσει πρὶν τὰ ἤσυχά νερά τοῦ λιμανιοῦ καὶ ταξίδευαν στ' ἀνοιχτά. Ἄς ἔρθῃ τώρα, ἂν ἀγαπᾷ, ὁ κ. Γιάν- νης. Ποῖος τὸν λογαριάζει!

Πέρασε μισὴ ὥρα ἀκόμη. Βήματα, ὄχι ἀπὸ παντοφύλες αὐτὴ τὴν φορὰ, μὰ ἀπὸ μπότες ἀνδρικές, ἀκούστηκαν πάλιν στὸ μεταλλικὸ πάτωμα τοῦ θαλάμου. Ὁ Φραγκίσκος, μ' ὅλο ποὺ ἤξερε πὺς βρισκόταν στὸ πέλαγος, δὲ μπόρε- σε ν' ἀντιμετωπίσῃ δίχως τρόμο τὴν πρώτη συνάντησή του μὲ τὸν τρομερὸ κ. Γιάννη, ποὺ μάντεψε πὺς ἐρχόταν. Ἐνὰς χοντρὸς ἄντρας, ἐλότεια ξυ-

ρισμένος, ντυμένος κατάμαυρα, προβάλλει ξαφνικά καὶ τὸν κοιτάζει μὲ αὐστηρὴν κ' ἐρωτηματικὴ ματιά.

Ὁ Φραγκίσκος ἀκουμπᾷ στὸ κρεβ- δάτι του καὶ περιμένει ψύχραιμα τὴν θύελλα.

— Τί κάνεις ἐδῶ ἐδῶ; ρώτησε ὁ προ- στάμενος μὲ φωνὴ γεμάτη συγκρατη- μένο θυμὸ.

— Ἀντικατέστησα τὸ Ντὸ-Χούν. Δὲ μπόρεσα νὰ φύγῃ μὲ τὸ πλοῖο καὶ μού- δωσε τὸ κοστούμι τοῦ γιὰ νὰ φύγῃ ἐγὼ στὴ θέση του.

Ἡ ψυχραιμία τοῦ παιδιοῦ σάστισε τὸν τρομερὸ κ. Γιάννη. Τοῦρθε ν' ἀρ- πάξῃ ἀμέσως τὸ φίλο μας ἀπὸ τ' αὐτὴ. Μὰ κρατήθηκε καί, κόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του, ἐξακολούθησε τὴν ἀνάκρι- σή του.

— Καὶ σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ πὺς μπορούσες νὰ μῆς ἔτσι; Δὲν μπαίνουν μὲ τόση εὐκολία σ' ἓνα βαπό- ρι σὰν τὸ «Πῶλ-Λε- κά»!... Τώρα, νὰ φωνάξω δὺό ναῦτες, νὰ σὲ ρίξουν κιάλας στὴ θάλασσα!

Ὁ Φραγκίσκος σήκωσε ἀτάραχος τοὺς ὤμους.

— Ὅπως ἀγαπά- τε, εἶπε.

— Ἡ, καλύτερα, θὰ σὲ δέσω στὰ- μπάρι.

— Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Εἴτε στὸ κα- τάστρωμα, εἴτε στὸ ἀμπάρι, μιὰ φορὰ θὰ φτάσω στὴν Ἰνδοκίνα.

Ἡ σταθερὴ αὐτὴ ἀταραξία τοῦ παι- διοῦ καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἡ εὐλι- κρινὴς καὶ συμπαθητικὴ, ἔκαναν κά- ποιαν ἐντύπωση στὸν κ. Γιάννη. Γλύ- κανε κάπως τὸ ἀνήμερο ὕψος του καὶ ρώτησε:

— Ὡστε τόχεις καὶ μὸ νὰ πᾶς στὴν Ἰνδοκίνα;

— Ὡ, ναί!

— Ἐχεις συγγενεῖς ἐκεῖ-κάτω; Σὲ περιμένει κανένας.

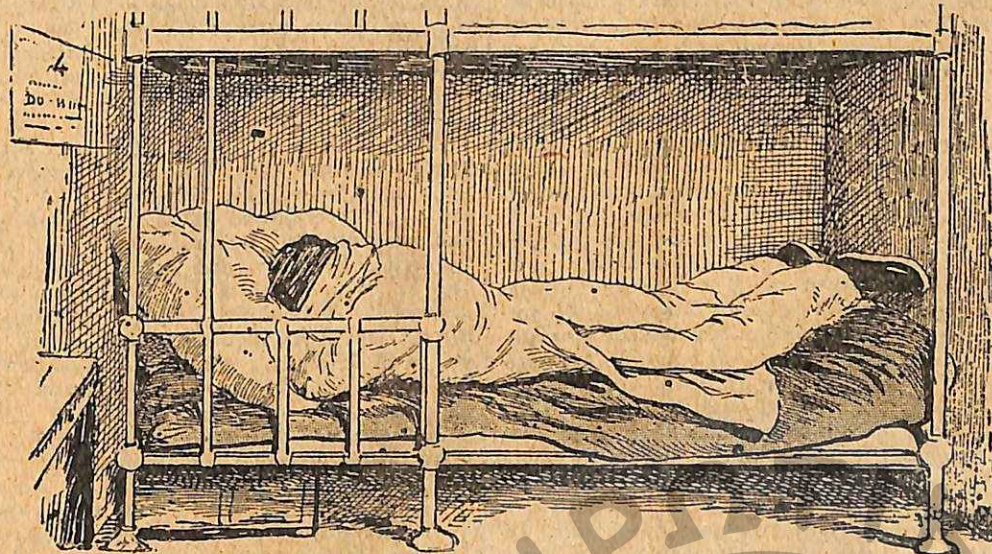

«Ἡ κόρη αὐτὴ ποὺ κατ' ἔφευγε ἀπὸ μακί- νηδρισμα...» (Σελ. 45, στ. γ')

Ἐδῶ, ἂς τόμολογήσουμε: ὁ Φρα- γκίσκος αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθεια, μ' ἓνα λόγο νὰ πῇ ψέμματα:

— Ναί, κ. Γιάννη, ὁ πατέρας μου πέθανε πρὶν λίγες μέρες καὶ δὲ μοῦ μένει στὸν κόσμον παρὰ μόνον ἓνας θεῖος μου, γιὰ τὸν θέλησα νὰ πᾶω νὰ τὸν βρῶ.

— Καὶ ποῦ μένει αὐτὸς ὁ θεῖος σου; Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἔδωκε σ' ἀμήχανία τὸ φίλο μας, γιατί οἱ γεωγραφικὲς του γνώσεις δὲν ἦταν καὶ πολὺ μεγάλες. Ἦξερε ἐπὶ ἐκεῖ κάτω, κάπου μακριά, ὑπάρχει μιὰ χώρα ποὺ τὴν λένε Κίνα, ἄνθρωποι μὲ λοξὰ μάτια, ποὺ κατοι- κοῦν σὲ χάρτινα σπῖτια καὶ τρέφον- ται μὲ ρύζι. Τοῦ ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ πῇ ἓνα ἔστω ἀπὸ τὰ λιμάνια ὅπου θάπιανε ὁ «Πῶλ-Λεκά». Εὐτυχῶς, δὲ

«Ὁ Φραγκίσκος κάνει τὸν ἄρρωστο...» (Σελ. 46, στ. α')

βιάστηκε νὰ παντήσῃ, ἀλλὰ συλλογιζό- ταν. Μὰ ὁ κ. Γιάννης νεύρισε:

— Ἐ, βουδάρηκες; Σὲ ρωτῶ, ποῦ μένει ὁ θεῖος σου; Στὸ Χανόι, στὴ Σα- γκάη ἢ στὸ Σαϊγκόν;

Τώρα ὁ Φραγκίσκος βιάστηκε νὰ- παντήσῃ:

— Στὸ Σαϊγκόν!

— Καὶ τί κάνει στὸ Σαϊγκόν;

— Πουλάει ρύζι.

Καί, διακόπτοντας αὐτὴ τὴν ἀνά- κριση, ποὺ τὸν στενοχωροῦσε τόσο, ὁ Φραγκίσκος ἄρχισε νὰ παρακαλεῖ τὸν κ. Γιάννη.

— Μὴ φανήτε σκληροί, εἶπε, σ' ἓνα ὄρφανὸ ποὺ θέλει νὰ πᾶσι κεῖ-κάτω νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του. Γιατὶ δὲ μὲ δέχε- στε ὡς ἀντικαταστάτῃ τοῦ Ντὸ-Χούν; Σὰς δίνω τὸ λόγο μου ἐπὶ θὰ τὰ κα- ταφέρω ὅπως κ' αὐτός. Τί τάχα, ἐπειδὴ εἰμαι Γάλλος, θὰ πῇ πὺς δὲ μπορῶ νὰ κάμω ἐπὶ κάνουν αὐτοὶ οἱ κοντοὶ Ἀναμῖτες;

Ἡ λογικὴ αὐτὴ ἔφευγε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς. Ὁ κ. Γιάννης ἄρχισε νὰ συλλο-

γίζεται. Ἄν ἀνάφερνε στὸν καπετάνιο τὴν πονηρία τοῦ παιδιοῦ, θάδρισκε κ' αὐτὸς τὸ μπελά του, γιατί δὲν ἔκαμε προσκλητήριο στὸ προσωπικὸ του, πρὶν νὰ ξεκινήσῃ τὸ βαπόρι. Τὸν σύμφερε λοιπὸν καλύτερα νὰ σκεπάζῃ τὸ πρᾶ- γμα καὶ νὰ μὴν κάμῃ καμμιά κουδέντα. Πάλιν, ἂν ὁ καπετάνιος ἢ κανεῖς ἐπιβά- της παρατηροῦσε ἐπὶ ἓνας Γάλλος ἦταν μὲ κοστούμι Ἀναμῖτη, μπορούσε νὰ πῇ ἐπὶ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν προσλάβῃ τὴν τελευταία στιγμὴ, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ προσωπικὸ του. Γι' αὐτὸ τώρα ὁ τόνος του ἦταν πολὺ ἥμερος.

— Ἐχεις διάθεσι, ρώτησε τὸ φίλο μας, νὰ κάμῃς σοδαρὰ τὴ δουλειά σου καὶ νὰ ἐκτελεῖς πιστὰ τίς διαταγές μου;

Ὁ Φραγκίσκος κατάλαβε πὺς εἶχε κερδίσει τὸ παιγνίδι.

— Ὡ, κύριε, εἶπε, ὅλος εὐλικρίνεια, νὰ ἰδῇτε πόσο πρό- θυμα θὰ ἐργαστῶ. Θὰ τοὺς βάλω κάτω καὶ τοὺς μικροὺς κί- τρινους. Θὰ ἰδῇτε!

Ὁ κ. Γιάννης ἔ- κανε τάχα πὺς δι- σταξε ἀκόμα, μὰ τέ-λος ἔδωσ' ἓνα μπα- τᾶκι στὸ μάγουλο τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Λοιπὸν, θὰ σὲ δοκιμάσω. Ἐσὺ θὰ λές, σ' ὅποιον σ' ἐρω- τᾷ, ἐπὶ ἀναγκάστη- κα νὰ σὲ προσλάβω τὴν τελευταία στι- γμὴ, γιατί ὁ Ντὸ- Χούν μοῦ τόσκασε.

— Τὴν ἀλήθεια!

— Ναί, ἀλλ' ἂς τα τὰ τῶρ' αὐτά... Βάλε τὰσπρα σου καὶ πήγαινε στὴν ὑπηρε- σία σου. Θὰ ἰδῶ τί θὰπογίνῃς.

— Θὰ γίνω ὁ καλύτερος μπῶύ σας, κ. Γιάννη. Κι' ἂν δὲ μείνετε εὐχαριστη- μένος, τὸ κάτω-κάτω μπορεῖτε νὰ μὲ ρίξετε στὴ θάλασσα, ὅπως εἶπατε.

— Διαβολόπαιδο! Μουρμούρισε ὁ προ- στάμενος. Τώρα μὲ κορεῖδουε κιάλας...

Ἐλα, δίνε του, μὴ χασομερᾷς!

Ὁ Φραγκίσκος εἶχε κατακτήσει τὸν κ. Γιάννη. Ἦταν ἡ πρώτη του νίκη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὁ Φραγκίσκος φανερώνει τὸ μυ- στικόν του.

Ὁ «Πῶλ Λεκά», μέσα σὲ πέντε μέ- ρες, ἔχει περάσει τὴ Μεσόγειο καὶ τώ- ρα γλυστρά ἀνάμεσα στίς ἀμμουδερές ὄχθες τοῦ καναλιοῦ τοῦ Σουέζ. Τὸ πλοῖο πηγαίνει σιγά, πολὺ σιγά, γιατί ὁ χώρος εἶναι στενός. Κάνει ζήτη καὶ στὸ πλοῖο ἐπικρατεῖ σιωπὴ, ὡς ἂν ἡ μελαγχολικὴ αὐτὴ ἐρημιὰ νὰ κάμῃ ἐν- τύπωσι σ' ὅλο τὸ πλῆρωμα.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

τί. Ὑπάρχει ἐπίτηδες τὸ Δυσόχ
το, ποὺ ἔχει χαράκι καὶ ὁδηγ
Ἀπ' αὐτὸ ποῖνα καὶ ποῖνα

ἀν θέλῃς νὰ ἐξακολουθήσῃς. Καὶ πρὸ πάντων νὰ διαβάσῃς τὸν 'Οδηγό.

Ποικηλίσσα τῆς 'Ολλανδίας, ἔχω ὑπ' ὅψιν μου δύο, πολὺ δημοφιλῆ γράμματα σου. Συμμορφώθηκα μὲ τὴν πρᾶγματις σου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα λὲς κ' ἀπλῶς πολλὰ ἀπὸ τὸ ζῆλο σου καὶ τὴν ἐνέργειάν σου. 'Εστὶ, μὴν ἀφίνας τὴν φίλῃ σου νὰ διαδίδουν περικλινῶν πὺν δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικίαν τους τοὺς κἀνεις μεγάλο καλὸ νὰ ποσπᾶς ἀπὸ τὰ χέρια τους τὰ βλαβερά αὐτὰ ἀναγνώσματα.

Σάνθιππε, 'Αρχοντοπούλα Διαμαντόπετρα, 'Ασπρὲ 'Αράπη Κυκλαμιά, Δροσερὸ Δουλοῦδι, Κλέη 'Αθήνα, Οὐράνιον Τόξον, Ρόδη Μενέξη, Σούλα καὶ Γιούλη 'Ανθη, εἶδα τὰ κομμάτια σας γιὰ τὴν Σελίδα τῆς 'Α' Τριμηνίας καὶ περιμένετε.

'Ελαβα καὶ μερικὰ μὲ τὴν ὑπογραφή Γεώργιος Α. Δουζιδάνης, ἀλλὰ χωρὶς ψευδώνυμο δὲν μπορεῖ νὰ στέλνῃ κα εἰς γιὰ τὴ Σελίδα καὶ γι' ἄλλο δὲν ὑπάρχει τόπος παρὰ μόνο γιὰ τοὺς τακτικούς συνεργάτας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναστροφή, ἢ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαίωματος τοῦ 100.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1926. 'Όσα συνοδεύονται ἀπὸ 'Α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κλέης 'Αθήνας, ἀ. [ΝΠ]. Φάντασμα, ἀ. [;]. 'Αηδόλα, κ. [ΠΓ]. 'Ιρις, κ. [ΔΔ]. 'Ιδων, ἀ. [;]. Ζουλῆ-κα, κ. [ΠΚ]. Φιλόπατρις, ἀ. [ΔΠ]. Κουρδελάν, ἀ. [ΓΚ]. Μανὸν, κ. [ΣΣ].

'Ανανεώσιμα Ψευδώνυμα: Βεατρίκη, κ. 'Ελληνική Ρόδος, κ. Ροδιακή 'Αδρα, κ. Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου, κ. Δροσερὸ Δουλοῦδι, κ. 'Ιαῖ, κ. Μηλολόγη, ἀ. Μαγεμένη Ρεματιά, κ. Σιελίγγα, ἀ. Χίμαιρα, κ. Νιόβη κ. Γαλή τῆς 'Αγκύρας, κ. Χιώτικη Βιολέττα, κ.

'Η Διάπλασις ἀπάξεται τοὺς φίλους τῆς: **Κικὴν** (δχ., δὲν σὲ εἶχα ξεχάσει καθόλου) γιὰ τὴν ἀπόφασίν σου χαίρω πολὺ. **Μικρὸν Δόρθον** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) προσοπάθῃς ν' ἀναπληρώσῃς τὴν δτι ἔχανε τῶσον καιρὸς! **Θέλιαν** (ἔστειλα 18 τετραδία) **Βάρκαν τοῦ Κανάρη** (αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα κ' εὐχρημὶ νὰ τὸ τιμήσῃς ὅπως ἐκείνη ποὺ τὸ εἶχε ἄλλοτε) χαίρω πάρα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμίαν καὶ περιμένω πολλὰ... **Τσαχπίαν** (χαίρω γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Συλλόγου σας ποὺ ἀπλῶς νὰ δράσῃ τὴν περισσώτερον χαίρεται σ' ὅλες) **Οὐράνιον Τόξον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) δχι, αὐτὰ δὲν εἶναι δεκάτ' μιά ἀντιγραφή μπορεῖ νὰ περάσῃ κατὰ τὴν, κατὰ λό-θος, δταν δὲν ξέρω τὸ πρωτότυπο κ' αὐτὸ τὸ κομμάτι ποὺ λές, ἀν καὶ δὲν εἶναι παρὰ ἓνα παιδικὸ Πνεῦμα, δὲν θὰ τὸ ἐδημοσίευσαν, ἀν ἤξερα δτι δημοσιεύθηκε κ' ἄλλοι) **Κλέην 'Αθήναν** (μετὰ χαρᾶς πολὺ ὁμορφὸν τὸ γράμματάκι σου) **Δροσερὸ Δουλοῦδι** (εὐχαριστῶ πολὺ χαίρω ποὺ ἐγίνες καλὰ)

Μ. Τζενάνην (χαίρω κ' εὐχαριστῶ πολὺ) ἀνέκρινα τὸ ψευδὸν ὄνομα τῆς ἀδελφῆς σου καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς. **Ιριδα** (ἔστειλα) περαστὶκὸν τοῦ ἀδελφοῦ σου. **Ζουλῆκαν** (δρίστε λοιπὸν τὸ ψευδώνυμο ποὺ εἶχα κ' ἡ μαμά σου κ' εἶπε νὰ τῇ; μισᾶς) πῆς τῆς χαίρεται σ' ὅλες. **Νεόλυ 'Αναστασίαδου** (εὐχαριστῶ) ὦ, ναι πολὺ καλύτερα γράφεις φέτος! **Κῦμα τοῦ Βοσπόρου** (ἔστειλα) **Ἰδωνά** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) **'Ενωσιν Βρυκολάκων** (τί νὰ γίνῃ! μὲ τὴν γιορτὴν καὶ τὴν ἀργίαν, δλ' αὐτὰ τὰ φύλλα εἶχαν καθυστέρησιν) τὴν ὑπαίνομον σὲ τῇ. **Πεταχὸ Ναυτάκι** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Τάνιαν** (ἔστειλα) **Σούλαν**, **'Ανοικτόκαρδον**, **'Ελένην**, **'Εμ. Παπα-νικολάου**, **Γ. Θ. Δανιόλον** κτλ... **Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 'Ιανουαρίου**, θάπαντῆσω σὲ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια 224ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 16 Μαρτίου]

90. Δεξιόγραφος

Νησιώτικῃ καλὸ λιμάνι
Μ' ἐν ἀκρωτηρίῳ, τὸ γνωστό,
'Ασπρο μεγάλο παρ' ἄνθρωποι
Καὶ σαβανώνον τὸ Χριστό.
Μεγάλη 'Ελλάς

91. Συλλαβογράφοις

'Ενα σύμφωνον τὸ ἐνώνω
Μ' ἐναν παλαιὸν θεὸν
Καὶ νησι σου φανερώνω
Στὸ Αἰγαίον ἑξακουστό.
Συρανὸν

92. Στοιχειογράφοις

Σ' ἐπιθέτου θηλυκὸν
'Ενα γράμμα ἀν προσκολλησῇς,
Τῆς γῆς μέρος μακρινὸν
Καὶ μεγάλο θάπαντῆσῃς.
Βόρειον Σέλας

93. 'Αναγραμματισμός

Ρούχο μάλλινο ζεστό,
Θέλεις τώρα τὸ χειμῶνα;
Πάσ' ἓνα θαλασσινὸν
Ζῶν μεγάλο καὶ διὸ μόνα
Μετακινήσῃς ψηφίαν
Μὰ... χωρὶς ὁρθογραφία.
Αἰστοκατάστα

94. Δικτυωτὸν

***** = Κράτος Ἑδρωπ.
***** = Τὸ φωνάζει ἡ
***** [μαθήτρια].
***** = 'Η τέχνη τοῦ θα-
***** [λασσινοῦ].
***** = 'Αφιέρωμα.
Καὶ καθέως τὰ ἴδια.
'Ατιμὴ Ἀδελφὴ

95—99. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι-ἐ-νὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγρᾶ-ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
μῆλος, νῆμα, πόλος, δάν, κῆπος.
'Εφερευνητῆς τοῦ Μεξικῶ

100. 'Επιγραφή

ΣΤΕΜΕΥΑΣ ΥΦΟΑΝΡΕΑ
ΟΕΑΙΚΡΟ ΟΣΝΟΤΑΙ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Λημ. Χ. Παπαϊωάννου

101. 'Ακροστιχὶς μετὰ Φω-νηγετολίπου

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμέ-νων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηγετο-λίπου τοῦ τύπου

*** **

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Εὐαγγελιστῆς· 2, 'Αγρίων ζῶων· 3, Κένταυρος· 4, Μοῖρα· 5, Ζῶων χρήσιμον.

'Ασπρος 'Αράπη

102. Φωνηγετολίπου

κρως κρκ-μτ-δν-βγζ

Κέβερος

103. Γρίφος

Οἴμοι! ναι + εεεε

εεεε

εεεε

'Ελληνικὴ Δόξα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

104. Metagramme

Avec S, un arbre resineux
Avec R, écrivain français.
Avec L, un petit quadrupède
Avec P, inventeur français.

Κρινάνι

105. Chemin de fer

Ε*Ε*Ε*Ε*Ε*Ε*Ε

Bois "precieux; Fabuliste an-
cien; Pays de Grèce; Partie
de la plante, pointue.

Χρυσὴ Καρδιά

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 44

658. Λεωνίδας (Λέων, 'Ιδας.)
—659. 'Ιατρός (ἰα, τρώς.) — 660.
'Ανάγκυρος — 'Ανάγκυρος. — 661.
Κουφός-Κουτός.

662. Σ Ν Ο Σ Σ
Λ Α Ν Ρ Ο Ν
Ε Λ Υ Ο Ν Α Ε Ω Ι Α
Ο Θ Μ Ο Α
Σ Α Ν Σ Σ

663. Φιλικός — Κως = φά + (Σολω-
μός — ὁμιος) = σὺλ + (Ἰωνᾶς — ἰς
= ἰων = ΦΑΣΟΛΙΟΝ. — 664. Σδ-
κον, Νίνος, Σόλων, Νάξος. — 665.
Χρόνος Φεῖδου. ('Η ἄ. Δ Ο Υ
νάγνους κατὰ στίχον Ι Ε Φ
ἐκ τῶν νῶν, δεξιόθεν Ν Ο Υ
καὶ ἀριστερόθεν ἐναλ- Ο Ρ Χ
λάξ. Αἱ δὲ λέξεις: Δ Ο Υναβίς,
'ΙΕΦθάς, ΝΟΥμάς, 'ΟΡΧομενός.)
— 666. Μηδεὶς ἀγεωμέτρικος εἰ-
σὶτω — 667. 'Ο Μέγας 'Αλέξανδρος
κατέκτησε τὴν 'Ασίαν (ὠμέγας, σάλ,
ἐξ αν δο, ὡς κατ. ρετ εἰς αι,
τίνας, αἰαν.) — 668—670. 1, Βιέν-
νη (viens, ni.) 2, Λυών (lion)
3, Τεργέστη (terre, geste, y.) —
671. Mettre la charrue devant
les boeufs: (mete, trl, hache
á ru, deux van, leb, oeufs.)

Τὸ πρῶτον καθῆκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶ-
ναι ἡ ἐγκρίσις ἀνανεώσεως
τῆς συνδρομῆς του.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Μὲ τὸ 1ο φύλλο τῆς 5ης Δε-
κεμβρίου ἄρχισεν τὸ 48ον ἔτος κ'
ὁ 38ος τόμος τῆς Β' Περιόδου
τῆς 'Διαπλάσεως'. 'Ενεῖνοι ποὺ
ἡ συνδρομὴ των ἔληξε, πρέπει
νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Καὶ ὅσοι δὲν
ἔστειλαν ἀκόμη τὸ δυνυπλήρωμα
τῆς συνδρομῆς τοῦ 1925, παρα-
καλοῦνται νὰ τὸ στείλουν μαζὶ
σὺμφωνα μὲ τὴ δήλωσιν τοῦ
26ου φύλλου.

'Η ἰσχὺς ὅλων τῶν Ψευδω-
νύμων τοῦ 1925 ἔληξε πλέον.
'Όσοι θέλουν νὰ ἔχουν τὸ ἴδιον
ψευδώνυμο καὶ κατὰ τὸ 1926,
πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν τὸ
ταχύτερον, δίδον κατὰ τὸν Κανό-
νισμον τὰ μὴ ἀνανεωθέντα ἕως
τώρα ψευδώνυμα εἶναι ἐλεύθε-
ρα καὶ θὰ τὰ δίδω εἰς ὅποιον
τὰ ζητήσῃ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΣΤ'—95)

ΧΙΟΝΙ, ΦΩΤΙΑ, ΑΦΡΙΜΕΝΟ ΚΥΜΑ, ἔ-
λαβα. 'Εστειλα.
ΕΛΕΥΘΕΡΟΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΑ, ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΦΕ-
ΛΑΧΑ, ΡΩΔΑΙΑ ΑΥΓΟΥΔΑ, ἔστειλα, περι-
μένω.
ΤΑΝΙΑ

(ΚΣΤ'—96)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΛΑΠΤΕΧΝΗΣ, ἀλλάζει κάρ-
τες μὲ Παρισινὰ Διαπλάσπουλα
(ΚΣΤ'—109).

(ΚΣΤ'—97)

Ο ΒΡΑΧΟΣ ζητεῖ ἀπὸ κάθε Δια-
πλάσπουλο μιά καλλιτεχνικὴ κάρ-
τα. Νὰ περιμένῃ: 'Αλοῖς του! 'Αντο-
νιον Κανέλλη, Poste Restante 'Εσω-
τερικῶν, 'Αθήνας.

Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν παραξη-
γήσεις μερικὸι! Σημειώσις τῆς Διαπλά-
σεως: Βεβαίως δὲν ὁ Βράχος δὲν λέ-
γεται 'Αντώνιος Κανέλλης.

Φιλικά ΒΡΑΧΟΣ

(ΚΣΤ'—98)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΠΗΛΕΑ,
Γιὰ τὴν γιορτὴν σου δέξου τὴν ἀγνό-
τερες εὐχὰς ἐνὸς λησμονημένου φίλου.
Μ' ἀγάπην ΒΡΑΧΟΣ

(ΚΣΤ'—99)

Οἱ τὸν αὐτὸν Σύλλογον ἀποτελοῦν-
τες 'Συνδεδεμένοι Κρίκοι' καὶ
'Ομορφες Ντολλόρες' διαλύονται.
'Αντικαθίστανται αὐτοὺς αἱ 'Πλουεῖς'
'Ελληνοπούλες'.

(ΚΣΤ'—100)

Πρωτομπαίνοντας σὲ σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως, χαίρετόν ὅλα τὰ Δια-
πλάσπουλα.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΙΚΗΣ

(ΚΣΤ'—101)

Οποιο ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ θέλει καμμιὸ
πληροφορία, γιὰ γραμματόσημα,
συλλογὰς, καταλόγους, συλλογὰς ἀπὸ
γραμματοσυλλέκτας, ἢ ἀποσταλῇ στὴν
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 'ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ', καὶ δὲ
τὴν ἐκ ἀμέσως.

(ΚΣΤ'—102)

Νὰ περιμένῃ ἄρα καὶ ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΟΞΑ, ἓνα σας ψήφο;
(ΚΣΤ'—103)

'ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ',
'Ο καινούργιος χρόνος νάναδεῖται
δὴν τὴν ὁμορφίαν σου. Θάξῃς τὴν πρὸ
θερμὴ ὑποστήριξιν ἀπὸ τὰ μέλη σου.
ΧΙΜΑΙΡΑ, ΔΙΑΝΑ, ΝΙΟΒΗ
(ΚΣΤ'—104)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 'ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ'

Ελπίσουμε τὰ ἐθνεγνικά ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥ-
ΛΑ νὰ τιμῇσιν πάλιν τὸν φτωχὸν
διαγωνισμόν μας.

(ΚΣΤ'—105)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ,
τὴν τελευταίαν σας ΨΗΦΟΝ δώσατε
εἰς τὴν ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΦΕΛΑΧΑ καὶ ΕΛΕΥ-
ΘΕΡΟΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΑ. Διότι αὐτὰς ΨΗ-
ΦΙΖΕΙ καὶ ὁ
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ